

Ameriška trta je zdaj močnejša nego je naša domača. Koreninic ima več, stržen in cevi celic so krepkejše, zaradi tega se je ne loti trtna uš. Ker se v tej trti jeseni nabere mnogo skroba, se pomladi v njej nareja mnogo soku. Lub korenin je krepkejši in torej uporabnost večja.

Omenjeni učenjak je kemično preiskaval naše domače in ameriške trte in prepričal se je, da imajo poslednje mnogo več čreslovine v sebi, nego prve. Ta mož je začel vsled tega misliti, kaj ko bi gnojenje s hrastovo čreslovino kaj koristilo našim domačim trtam in jih naredilo uporne. Posadil je v posode, v katerih je bila prst precej pomešana s čreslovino, mnogo okuženih trt polnih ušij, katere so že jele trohneti. V enem mesecu so se ranjena mesta na trtah jela zaraščati. Trte so lepo poganjale. Poživile so se torej in dobile zadostno uporne moči. Ko je preiskal trte, našel je na nekaterih še nekaj malega trtnih ušij, na drugih pa nobene. Poživljene trte jim ne ugajajo in so torej poginile.

Pl. Papanek priporoča, da bi se po gostem gnojilo z mletim hrastovim lubjem in čreslovino. Gnoji se najbolje jeseni. Tako gnojenje poživljuje trte in jim da veliko upornost. Papanek sodi, da je gnojenje s čreslovino jedini pomoček proti trtni uši.

Mi smo tukaj priobčili, kaj ogerski učenjak priporoča proti trtni uši. Reči pa moramo, da stvar še ni gotova. V tem oziru bode treba še mnogo poskusov. Koliko sredstev se je že poskušalo in priporočalo proti trtni škodljivki, ali dosedaj so se vsa izjalovila, zaradi tega tudi v novo sredstvo nimamo posebnega zaupanja, ali vendar priporočamo, da se poskuša.

Kmetijske raznoterosti.

Špinače ne reži, ampak trgaj jo. Skušnje so pokazale, da špinača hitreje poganja novo perje, ako jej perja ne odrezuješ, temveč trgaš. Posebno je pa pregloko odrezovanje perja silno škodljivo.

Reja telet. V deželah, kjer je živinarstvo na visoki stopinji, rede navadno teleta, katera imajo krave po zimi. Taka teleta do poletja že toliko odrastejo, da lahko gredo na pašo, ali da se jim vsaj lahko daje sveža krma. Živali, ki imajo kako hibo, niso za rejo. Tudi dvojčkov ne priporočajo za rejo.

Poučni in zabavni del.

Zemljepisni in narodopisni obrazi.

Nabral Fr. Jaroslav.

260.

Jezero Viktorija-Njanza. Uganda.

Stanley se sedaj zasukne bolje na sever. Dne 27. febr., ko je karavana lezla navkreber, začeli so oni, kateri so stopali na čelu, navdušeno vriskati, Pocock pa je mahal s klobukom in vpil: „Jezero, jezero!“

Pred njimi se je razprostirala široka vodena ravan, jezero Viktorija Njanza.

Ekspedicija se utabori v Kaghehyi-u, kjer jo je domači glavar Kaduma vrlo prijazno sprejel. Ali Stanleyu se je mudilo, hotel je, da pred kot pred obide obod tega glasovitega jezera, o katerem so se trdile najrazličnejše hipoteze. Preden je minil teden, bila je ladija „Lady Alice“ že zložena in urvnana tako, da more kljubovati togoti jezera Viktorija, po katerem besné grozne nevihte. Previdel je ladijo z moko, suhimi ribami, tkanino steklarijo in drugim drobižem. Vse je bilo gotovo.

„Kedo pojde z menoj?“ povpraša Stanley svoje ljudi.

Vsi molčé.

„Kaj, prijatelji moji, ali se obotavljate? Saj ste me do sedaj drage volje spremljevali! Vedli ste se srčno, in bili ste se hrabro. No!“

Vsi molčé.

„Ali res nobeden ne pojde z menoj? Za dvojno plačo, pravim.“

Nobeden se ne ponudi.

„Kako ste čudni! Jaz moram na jezero. Ali hočete, da pojdem sam, kaj?“

„Ne!“

„Prav! Pokažite mi tiste, kateri hočeje spremiti svojega gospodarja.“

Nobeden se ne gane.

Ko je Stanley začel po vrsti popraševati jih, vsak se je izgovarjal, da se ne razume na brodarjenje, da je jezero nevarnejše od morja, da se grozno boji vode i. t. d.

Ta čas spregovori črni vodnik karavane: „Gospodar, ne izprašujte ljudij, zapovedite samo. Vaši ljudje so deca, in ne bodo ubogali. Ako govorite ž njimi kot s prijatelji, nobeden se vam ne bode ponudil v službo; zapovejte, pa bodo šli.“

Tako je bilo. Stanley izbere deset možakov za brodarenje in jednega krmilarja. Pocock in Barker sta ostala v Kaghehyi-u z ostankom karavane. Dne 8. marca 1875. l. razvije hrabri preiskovalec jadra na jezeru, da se snide s silnim cesarjem Ugande, z močnim Mtesom, jednim od najzanimljivejših vladarjev afriških.

Nebes je temen, voda je siva, pečine so gole in strme, obala je pusta in samotna. Veslarji stokajo, kakor da gredo v gotovo smrt. Več potov se zagledajo v Stanleya, kakor da pričakujejo, da bode dal obrniti.

Noči so neprijetne, trstje je polno gadnih muh, strupena para puhti iz njega, mrzlica trese celo najmočnejše možake. Zrak je hladen, vse je žalostno, ali Stanley goji nado in nadaljuje pot; plove vedno ob obali.

Tri tedne so živeli tako v neprestanem nemiru. Vsak čas so bili pred novim neprijateljskim krajem, kjer so jim domačini kazali dovelj očitno, da jim ne